Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2021. gada 20. maijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Robežkontrole, patvērums un imigrācija – Patvēruma politika – Direktīva 2013/32/ES – Kopējās procedūras starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai – Starptautiskās aizsardzības pieteikums – Nepieņemamības pamati – 2. panta q) punkts – Jēdziens "turpmāks pieteikums" – 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts – Dalībvalsts starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidījums tā nepieņemamības dēļ, jo ir noraidīts ieinteresētās personas iesniegts iepriekšējs pieteikums trešā valstī, kas ar Eiropas Savienību ir noslēgusi nolīgumu par kritērijiem un mehānismiem, kuri ļauj noteikt valsti, kas ir atbildīga par kādā no šīm nolīguma līgumslēdzējām valstīm iesniegta patvēruma pieteikuma izskatīšanu – Norvēģijas Karalistes pieņemts galīgais lēmums

Lietā C-8/20

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht* (Šlēsvigas–Holšteinas Administratīvā tiesa, Vācija) iesniedza ar 2019. gada 30. decembra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2020. gada 9. janvārī, tiesvedībā

L.R.

pret

Bundesrepublik Deutschland,

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*] (referents), tiesneši N. Pisarra [*N. Piçarra*], D. Švābi [*D. Šváby*], S. Rodins [*S. Rodin*] un K Jirimēe [*K. Jürimäe*],

ģenerāladvokāts: H. Saugmandsgors Ē [*H. Saugmandsgaard Øe*],

sekretāre: M. Krauzenbeka [*M. Krausenböck*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2020. gada 3. decembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Bundesrepublik Deutschland* vārdā – *A. Schumacher*, pārstāve,

– Vācijas valdības vārdā – *J. Möller* un *R. Kanitz*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – sākotnēji *G. Wils*, kā arī *A. Azéma* un *M. Condou-Durande*, vēlāk – *G. Wils*, kā arī *A. Azéma* un *L. Grønfeldt*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – vācu.

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2021. gada 18. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.) 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu, lasot to kopsakarā ar šīs direktīvas 2. panta q) punktu.

2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar tiesvedību starp L.R. un *Bundesrepublik Deutschland* (Vācijas Federatīvā Republika) par *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge – Außenstelle Boostedt* (Federālā migrācijas un bēgļu pārvalde – Boštetes nodaļa, Vācija; turpmāk tekstā – "pārvalde") lēmuma likumību, ar kuru ieinteresētās personas starptautiskās aizsardzības pieteikums tika noraidīts kā nepieņemams.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2011/95/ES

3 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.) 1. pantu tās mērķis ir noteikt standartus, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, lai noteiktu vienotu bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un lai noteiktu piešķirtās aizsardzības saturu.

4 Šīs direktīvas 2. pantā "Definīcijas" ir paredzēts:

"Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

a) "starptautiskā aizsardzība" ir bēgļa un alternatīvās aizsardzības statuss, kā noteikts e) un g) apakšpunktā;

b) "starptautiskās aizsardzības saņēmējs" ir persona, kurai ir piešķirts bēgļa statuss vai alternatīvās aizsardzības statuss, kā noteikts e) un g) apakšpunktā;

c) "Ženēvas konvencija" ir Ženēvas 1951. gada 28. jūlija Konvencija par bēgļa statusu [Apvienoto Nāciju Organizācijas līgumu krājums, 189. sējums, 150. lpp., Nr. 2545 (1954)], kas grozīta ar Ņujorkas 1967. gada 31. janvāra protokolu [par bēgļa statusu];

d) "bēglis" ir trešās valsts valstspiederīgais, kas, pamatoti baidoties no vajāšanas rases, reliģijas, tautības, politisko uzskatu vai piederības kādai noteiktai sociālai grupai dēļ, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un kas nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību, vai bezvalstnieks, kas, atrazdamies ārpus savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts, to pašu iepriekš minēto iemeslu dēļ nevar vai šādu baiļu dēļ nevēlas tajā atgriezties, un uz kuru neattiecas 12. pants;

e) "bēgļa statuss" nozīmē, ka dalībvalsts atzīst trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku par bēgli;

f) "persona, kas tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību" ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, ko nevar kvalificēt kā bēgli, bet attiecībā uz kuru ir sniegts pietiekams pamatojums, lai uzskatītu, ka attiecīgā persona, ja tā atgrieztos savā izcelsmes valstī vai ja bezvalstnieks atgrieztos savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, tam draudētu reāls risks ciest būtisku kaitējumu, kā noteikts 15. pantā, un uz kuru neattiecas 17. panta 1. un 2. punkts, un kas nevar vai šāda riska dēļ nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību;

g) "alternatīvās aizsardzības statuss" nozīmē, ka dalībvalsts atzīst trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku kā personu, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību;

h) "starptautiskās aizsardzības pieteikums" ir pieprasījums, ko dalībvalstij iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas cenšas saņemt bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statusu un kas nepārprotami nepieprasa cita veida aizsardzību, kura ir ārpus šīs direktīvas darbības jomas un par kuru var iesniegt atsevišķu pieteikumu;

[..]."

Direktīva 2013/32

5 Direktīvas 2013/32 2. panta b), e) un q) punkts ir formulēts šādi:

"Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

[..]

b) "starptautiskās aizsardzības pieteikums" jeb "pieteikums" ir pieprasījums, ko dalībvalstij iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, lai saņemtu bēgļa statusu vai alternatīvās aizsardzības statusu un kas nepārprotami nepieprasa cita veida aizsardzību, kura ir ārpus Direktīvas [2011/95] darbības jomas, un par kuru var iesniegt atsevišķu pieteikumu;

[..]

e) "galīgais lēmums" ir lēmums par to, vai trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam var tikt piešķirts bēgļa vai alternatīvās aizsardzības statuss saskaņā ar Direktīvu [2011/95] un kas vairs nav pakļauts tiesiskajai aizsardzībai atbilstīgi šīs direktīvas V nodaļai, neatkarīgi no tā, vai šāda tiesiskā aizsardzība paredz pieteikuma iesniedzēja palikšanu attiecīgajās dalībvalstīs līdz tās iznākumam;

[..]

q) "turpmāks pieteikums" ir starptautiskās aizsardzības pieteikums, kas ir sagatavots pēc tam, kad ir pieņemts galīgais lēmums par iepriekšēju pieteikumu, tostarp gadījumos, kad pieteikuma iesniedzējs ir skaidri atsaucis savu pieteikumu, un gadījumos, kad atbildīgā iestāde ir noraidījusi pieteikumu pēc tā netiešas atsaukšanas saskaņā ar 28. panta 1. punktu."

6 Saskaņā ar šīs direktīvas 33. panta 2. punktu:

"Dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu tikai tad, ja:

a) cita dalībvalsts ir piešķīrusi starptautisko aizsardzību;

b) valsts, kas nav dalībvalsts, tiek uzskatīta par pieteikuma iesniedzēja pirmo patvēruma valsti saskaņā ar 35. pantu;

c) valsts, kas nav dalībvalsts, tiek uzskatīta par pieteikuma iesniedzējam drošu trešo valsti saskaņā ar 38. pantu;

d) pieteikums ir turpmāks pieteikums, kurā nav ietverti jauni elementi vai konstatējumi, kas saistīti ar izvērtēšanu, vai pieteikuma iesniedzējs ir kvalificējams kā bēglis vai persona, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību atbilstīgi Direktīvai [2011/95], vai tādus nav iesniedzis pieteikuma iesniedzējs;

e) pieteikuma iesniedzēja apgādājamais iesniedz pieteikumu pēc tam, kad viņš saskaņā ar 7. panta 2. punktu piekrita, ka viņa lieta ir daļa no pieteikuma, kas iesniegts viņa vārdā, un nav faktu, kas saistīti ar apgādājamā situāciju un kas attaisno atsevišķu pieteikumu."

Dublinas III regula

7 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.; turpmāk tekstā – "Dublinas III regula"), 48. panta pirmo daļu ir atcelta Padomes Regula (EK) Nr. 343/2003 (2003. gada 18. februāris), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2003, L 50, 1. lpp.), ar kuru atbilstoši tās 24. pantam tika aizstāta 1990. gada 15. jūnijā Dublinā parakstītā Konvencija, ar ko nosaka dalībvalsti, kura ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kurš iesniegts kādā no Eiropas Kopienu dalībvalstīm (OV 1997, C 254, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Dublinas Konvencija").

8 Dublinas III regulas II nodaļas "Vispārīgi principi un garantijas" 3. panta "Piekļuve starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas procedūrai" 1. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis izskata jebkuru starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko kādai no šīm valstīm tās teritorijā, tostarp pie robežas vai tranzīta zonās, iesniedz trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks. Pieteikumu izskata viena dalībvalsts, kas saskaņā ar III nodaļā izklāstītajiem kritērijiem ir noteikta par atbildīgo.

9 Šīs regulas V nodaļas 18. panta "Atbildīgās dalībvalsts pienākumi" 1. punktā ir noteikts:

"1. Saskaņā ar šo regulu atbildīgajai dalībvalstij ir pienākums:

[..]

c) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kurš ir atsaucis pieteikumu tā izskatīšanas laikā un ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;

d) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kura pieteikums ir noraidīts un kurš ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī, vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas."

10 Dublinas III regulas 19. panta "Atbildības izbeigšana" 3. punktā ir noteikts:

"Šīs regulas 18. panta 1. punkta c) un d) apakšpunktā noteiktās saistības izbeidzas, ja atbildīgā dalībvalsts, kad tai pieprasa uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju vai citu personu, kas minēta 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā, var konstatēt, ka attiecīgā persona ir atstājusi dalībvalstu teritoriju atbilstīgi atgriešanas lēmumam vai izraidīšanas rīkojumam, kas izdots pēc pieteikuma atsaukšanas vai noraidīšanas.

Pieteikumu, kas iesniegts pēc tam, kad notikusi efektīva izraidīšana, uzskata par jaunu pieteikumu, kas ir pamatā jaunai procedūrai, lai noteiktu atbildīgo dalībvalsti."

Nolīgums starp Eiropas Savienību, Islandi un Norvēģiju

11 Nolīgums starp Eiropas Kopienu un Islandes Republiku, un Norvēģijas Karalisti par kritērijiem un mehānismiem tās valsts noteikšanai, kas ir atbildīga par to patvēruma lūgumu izskatīšanu, kuri iesniegti kādā dalībvalstī, Islandē vai Norvēģijā (OV 2001, L 93, 40. lpp.; turpmāk tekstā – "Nolīgums starp Savienību, Islandi un Norvēģiju") Kopienas vārdā tika apstiprināts 2001. gada 15. martā ar Lēmumu 2001/258/EK (OV 2001, L 93, 38. lpp.).

12 Atbilstoši šī nolīguma 1. pantam:

"1. Islande[s Republika] un Norvēģija[s Karaliste] ievieš Dublinas Konvencijas noteikumus, kas uzskaitīti šā nolīguma pielikuma 1. daļā, un ar Dublinas Konvencijas 18. pantu izveidotās komitejas lēmumus, kuri uzskaitīti minētā pielikuma 2. daļā, un piemēro tos savstarpējās attiecībās un attiecībās ar dalībvalstīm atbilstoši 4. punktam.

2. Atbilstoši 4. punktam dalībvalstis piemēro 1. punktā minētos noteikumus attiecībā uz Island[es Republiku] un Norvēģij[as Karalisti].

[..]

4. Saskaņā ar 1. un 2. punktu norādes uz "dalībvalstīm" noteikumos, uz kuriem attiecas pielikums, uzskata par tādām, kas attiecas uz Island[es Republiku] un Norvēģij[as Karalisti].

[..]"

Vācijas tiesības

AsylG

13 *Asylgesetz* (Patvēruma likums, turpmāk tekstā – "AsylG") 26.a pantā "Drošas trešās valstis", redakcijā, kas ir piemērojama pamatlietas faktiem, ir noteikts:

"1) Ārvalstnieks, kurš ir ieceļojis no trešās valsts *Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland* [Vācijas Federatīvās Republikas Pamatlikuma] 16.a panta 2. punkta pirmā teikuma izpratnē (droša trešā valsts), nevar atsaukties uz Vācijas Federatīvās Republikas Pamatlikuma 16.a panta 1. punktu. [..]

2) Drošas trešās valstis, izņemot Eiropas Savienības dalībvalstis, ir I pielikumā norādītās valstis. [..]"

14 *AsylG* 29. pants "Nepieņemami pieteikumi" ir formulēts šādi:

"(1) Patvēruma pieteikums nav pieņemams, ja:

[..]

5. turpmāka pieteikuma gadījumā saskaņā ar 71. pantu vai atkārtota pieteikuma gadījumā saskaņā ar 71.a pantu nav jāpiemēro vēl viena patvēruma procedūra. [..]"

15 *AsylG* 71.a pantā "Atkārtots pieteikums" ir noteikts šādi:

"1) Ja ārvalstnieks pēc tādas viņam nelabvēlīgas patvēruma procedūras noslēgšanās drošā trešā valstī (26.a pants), kurai piemēro Eiropas [Savienības] tiesību normas attiecībā uz atbildību par patvēruma procedūru veikšanu vai ar kuru Vācijas Federatīvā Republika šajā ziņā ir noslēgusi starptautisku līgumu, Vācijas Federatīvajā Republikā iesniedz patvēruma pieteikumu (atkārtots pieteikums), vēl viena patvēruma procedūra ir jāpiemēro tikai tad, ja par patvēruma procedūras veikšanu atbildīga ir Vācijas Federatīvā Republika un ir izpildīti *Verwaltungsverfahrensgesetz (VwVfG)* (Administratīvā procesa likums) 51. panta 1.–3. punktā izvirzītie nosacījumi; to pārbaudīt ir pienākums [Pārvaldei]. [..]"

16 *AsylG* 26.a panta I pielikumā ir minēts šādi:

"Norvēģija

Šveice"

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

17 2014. gada 22. decembrī Irānas valstspiederīgais L.R. iesniedza Pārvaldē patvēruma pieteikumu.

18 Izskatot šo pieteikumu, atklājās, ka L.R. jau bija iesniedzis patvēruma pieteikumu Norvēģijā.

19 Saņēmusi L.R. uzņemšanas lūgumu, Norvēģijas Karaliste 2015. gada 26. februāra vēstulē Pārvaldei norādīja, ka 2008. gada 1. oktobrī ieinteresētā persona ir iesniegusi patvēruma pieteikumu Norvēģijas iestādēm, kas tika noraidīts 2009. gada 15. jūnijā, un ka 2013. gada 19. jūnijā tas tika nodots Irānas iestādēm. Norvēģijas Karaliste noraidīja L.R. uzņemšanas lūgumu ar pamatojumu, ka tās atbildība bija izbeigusies saskaņā ar šīs Dublinas III regulas 19. panta 3. punktu.

20 Līdz ar to Pārvalde izvērtēja L.R. patvēruma pieteikumu un ar 2017. gada 13. marta lēmumu to noraidīja kā nepieņemamu saskaņā ar *AsylG* 29. panta 1. punkta 5. apakšpunktu. Pārvalde uzskatīja, ka nebija runas par "atkārtotu pieteikumu" *AsylG* 71.a panta izpratnē un ka nebija izpildīti Administratīvā procesa likuma 51. panta 1. punktā minētie nosacījumi, kas attaisnotu jaunu patvēruma procedūru, jo kopumā nešķita ticami fakti, uz kuriem sava pieteikuma pamatojumam atsaucās L.R.

21 L.R. par šo Pārvaldes lēmumu cēla prasību iesniedzējtiesā, lūdzot primāri piešķirt bēgļa statusu, pakārtoti – "alternatīvu aizsardzību" un, vēl pakārtotāk, konstatēt izraidīšanas aizliegumu saskaņā ar Vācijas tiesībām. Ar 2017. gada 19. jūnija rīkojumu iesniedzējtiesa, apmierinot L.R. iesniegto pieteikumu par pagaidu noregulējumu, atzina šīs prasības apturošo iedarbību.

22 Iesniedzējtiesa norāda, ka, lai atrisinātu tajā izskatīšanā esošo strīdu, tai ir nepieciešami skaidrojumi par to, vai starptautiskās aizsardzības pieteikumu var uzskatīt par "turpmāku pieteikumu" Direktīvas 2013/32 2. panta q) punkta izpratnē, ja pirmā procedūra, kuras rezultātā tika noraidīts šāds pieteikums, ir notikusi nevis kādā citā Savienības dalībvalstī, bet trešā valstī – Norvēģijā.

23 Šajā ziņā iesniedzējtiesa precizē, ka, lai gan atbilde uz šo jautājumu ir palikusi atklāta *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa, Vācija) 2016. gada 14. decembra spriedumā, tā uzskata, ka runa var būt par "turpmāku pieteikumu" Direktīvas 2013/32 2. panta q) punkta izpratnē, ja pirmā procedūra, kuras rezultātā tika noraidīts attiecīgās personas pirmais starptautiskās aizsardzības pieteikums, ir notikusi citā dalībvalstī.

24 Iesniedzējtiesa atzīst, ka gan no Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta formulējuma, lasot to kopsakarā ar tās 2. panta b), e) un q) punktu, gan no šīs direktīvas vispārējās sistēmas izriet, ka starptautiskās aizsardzības pieteikumu var kvalificēt kā "turpmāku pieteikumu" tikai tad, ja dalībvalsts ir pieņēmusi "galīgo lēmumu", ar kuru ir noraidīts tā paša pieteikuma iesniedzēja "iepriekšējs pieteikums". Proti, no Direktīvas 2013/32 2. panta b) un e) punkta izrietot, ka šādam "iepriekšējam pieteikumam", kā arī attiecībā uz to pieņemtajam galīgajam lēmumam ir jāattiecas uz aizsardzību, kas piešķirta ar Direktīvu 2011/95, kura ir adresēta vienīgi dalībvalstīm.

25 Tomēr iesniedzējtiesa sliecas par labu plašākai šīs Direktīvas 2013/32 interpretācijai kontekstā, kurā Norvēģijas Karaliste ir asociētā puse kopējā Eiropas patvēruma sistēmā, kā tas izrietot no nolīguma starp Savienību, Islandi un Norvēģiju. Protams, Norvēģijas Karalistei neesot saistošas Direktīva 2013/32 un 2011/95, bet Norvēģijas patvēruma sistēma gan pēc būtības, gan procesuālā ziņā esot līdzvērtīga Savienības tiesībās paredzētajai sistēmai. Līdz ar to pretēji kopējas Eiropas patvēruma sistēmas mērķim, kā arī Norvēģijas Karalistes piesaistei pie tās būtu pretrunā pienākums dalībvalstīm īstenot pirmo pilno patvēruma procedūru tādā situācijā, kāda ir pamatlietā.

26 Šādos apstākļos *Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht* (Šlēsvigas-Holšteinas Administratīvā tiesa, Vācija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Direktīvas [2013/32] 33. panta 2. punkta d) apakšpunktam un 2. panta q) punktam atbilst valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru starptautiskās aizsardzības pieteikumu var noraidīt kā nepieņemamu turpmāku pieteikumu, ja pirmā, personai nelabvēlīgā, patvēruma procedūra ir veikta nevis kādā no Savienības dalībvalstīm, bet gan Norvēģijā?"

Par prejudiciālo jautājumu

27 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts, lasot to kopā ar tās 2. panta q) punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēta iespēja kā nepieņemamu noraidīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu šīs direktīvas 2. panta b) punkta izpratnē, ko šai dalībvalstij bija iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kura iepriekšējs pieteikums r nolūku bēgļa statusa piešķiršanu ir ticis iesniegts, bet noraidīts trešā valstī, kura īsteno Dublinas III regulu saskaņā ar nolīgumu starp Savienību, Islandi un Norvēģiju.

28 Vispirms ir jānorāda, ka lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniedzējtiesa ir balstījusies uz pieņēmumu, saskaņā ar kuru Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts, lasot to kopā ar tās 2. panta q) punktu, ir piemērojams jaunam starptautiskās aizsardzības pieteikumam, kas dalībvalstij ir iesniegts pēc tam, kad ar "galīgo lēmumu" šīs direktīvas 2. panta e) punkta izpratnē ir noraidīts iepriekšējs pieteikums, ko tas pats pieteikuma iesniedzējs ir iesniedzis citā dalībvalstī. Tiesai iesniegtajos apsvērumos Vācijas valdība piekrīt šādai pieejai.

29 Savukārt Tiesai iesniegtajos apsvērumos Eiropas Komisija apgalvo, ka jaunais starptautiskās aizsardzības pieteikums var tikt kvalificēts kā "turpmāks pieteikums" Direktīvas 2013/32 2. panta q) punkta un 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē tikai tad, ja tas ir iesniegts dalībvalstij, kuras kompetentās iestādes ar galīgu lēmumu ir noraidījušas šī paša pieteikuma iesniedzēja agrāk iesniegtu pieteikumu.

30 Tomēr uzdotais jautājums par starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kas iesniegts dalībvalstij pēc tam, kad ir noraidīts tā paša pieteikuma iesniedzēja iesniegts iepriekšējs pieteikums trešai valstij, kas ir nolīguma starp Savienību, Islandi un Norvēģiju līgumslēdzēja puse, ir vajadzīgs tikai, lai sniegtu lietderīgu atbildi iesniedzējtiesai par to, vai šāds pieteikums ir "turpmāks pieteikums" Direktīvas 2013/32 2. panta q) punkta un 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē.

31 Jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punktā ir izsmeļoši uzskaitītas situācijas, kurās dalībvalstis var uzskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu par nepieņemamu (spriedums, 2020. gada 19. marts, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa)*, C-564/18, EU:C:2020:218, 29. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

32 Iesniedzējtiesas skatījumā tikai ar Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunktu var tikt pamatota tāda pieteikuma kā pamatlietā noraidīšana tā nepieņemamības dēļ.

33 Šajā tiesību normā ir paredzēts, ka dalībvalstis var noraidīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu kā nepieņemamu, ja tas ir turpmāks pieteikums, kurā nav ietverti jauni elementi vai konstatējumi, kas saistīti ar izvērtēšanu, vai pieteikuma iesniedzējs ir kvalificējams kā bēglis vai persona, kas ir tiesīga saņemt alternatīvo aizsardzību atbilstīgi Direktīvai 2011/95.

34 Jēdziens "turpmāks pieteikums" Direktīvas 2013/32 2. panta q) punktā ir definēts kā tāds, kas attiecas uz jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kurš sagatavots pēc tam, kad ir pieņemts galīgais lēmums par iepriekšēju pieteikumu.

35 Tādējādi šajā definīcijā ir pārņemti jēdzieni "starptautiskās aizsardzības pieteikums" un "galīgais lēmums", kas arī ir definēti šīs direktīvas 2. pantā – attiecīgi tās b) un e) apakšpunktā.

36 Pirmkārt, runājot par jēdzienu "starptautiskās aizsardzības pieteikums" vai "pieteikums" – tas Direktīvas 2013/32 2. panta b) punktā ir definēts kā tāds, kas attiecas uz aizsardzības pieteikumu, kuru "dalībvalstī iesniedzis" trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas ir uztverams ka tāds, kura mērķis ir iegūt bēgļa statusu vai alternatīvās aizsardzības statusu Direktīvas 2011/95 izpratnē.

37 Tādējādi no šīs tiesību normas skaidrā formulējuma izriet, ka trešai valstij adresēts pieteikums nevar tikt saprasts kā "starptautiskās aizsardzības pieteikums" vai "pieteikums" minētās tiesību normas izpratnē.

38 Otrkārt, runājot par jēdzienu "galīgais lēmums" – tas Direktīvas 2013/32 2. panta e) punktā ir definēts kā jebkurš lēmums, ar kuru tiek noteikts, vai trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam tiek piešķirts bēgļa statuss vai alternatīvās aizsardzības statuss saskaņā ar Direktīvu 2011/95 un kuru vairs nevar pārsūdzēt atbilstoši Direktīvas 2013/32 V nodaļai.

39 Taču uz trešās valsts pieņemtu lēmumu šī definīcija neattiecas. Dalībvalstīm adresētajā Direktīvā 2011/95, kura uz trešām valstīm neattiecas, ir ne tikai paredzēts bēgļa statuss, kāds tas ir noteikts starptautiskajās tiesībās, proti, Ženēvas konvencijā, bet arī ir noteikts alternatīvās aizsardzības statuss, kurš, kā izriet no šīs direktīvas 6. apsvēruma, papildina noteikumus par bēgļa statusu.

40 Ņemot vērā šos elementus un, neskarot atsevišķu jautājumu par to, vai jēdziens "turpmāks pieteikums" ir piemērojams jaunam starptautiskās aizsardzības pieteikumam, kas dalībvalstij ir iesniegts pēc tam, kad citā dalībvalstī ar galīgu lēmumu ir noraidīts iepriekšējs pieteikums, no Direktīvas 2013/32 2. panta b), e) un q) punkta, tos aplūkojot kopsakarā, izriet, ka dalībvalstij iesniegtu starptautiskās aizsardzības pieteikumu nevar kvalificēt kā "turpmāku pieteikumu", ja tas ir iesniegts pēc tam, kad pieteikuma iesniedzējam trešā valstī ir atteikts piešķirt bēgļa statusu.

41 Līdz ar to agrāka trešās valsts lēmuma, ar kuru ir noraidīts pieteikums par bēgļa statusa piešķiršanu, kāds ir paredzēts Ženēvas konvencijā, esamība neļauj kvalificēt starptautiskās aizsardzības pieteikumu Direktīvas 2011/95 izpratnē, ko ieinteresētā persona ir iesniegusi dalībvalstij pēc šī agrākā lēmuma pieņemšanas, par "turpmāku pieteikumu" Direktīvas 2013/32 2. panta q) punkta un 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē.

42 No nolīguma starp Savienību, Islandi un Norvēģiju nevar izdarīt nekādus citus secinājumus.

43 Protams, saskaņā ar šī nolīguma 1. pantu Dublinas III regulu īsteno ne tikai dalībvalstis, bet arī Islandes Republika un Norvēģijas Karaliste. Tādējādi tādā situācijā kā pamatlietā, kur ieinteresētā persona ir iesniegusi pieteikumu par bēgļa statusa piešķiršanu vienai no šīm divām trešām valstīm, dalībvalsts, kurai šī ieinteresētā persona ir iesniegusi jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu – ja ir izpildīti šīs regulas 18. panta 1. punkta c) vai d) apakšpunktā minētie nosacījumi –, var lūgt Islandes Republikai vai Norvēģijas Karalistei uzņemt atpakaļ minēto ieinteresēto personu.

44 Tomēr no tā nevar secināt, ka, ja šāda atpakaļuzņemšana nav iespējama vai tā nenotiek, attiecīgajai dalībvalstij ir tiesības uzskatīt, ka jaunais starptautiskās aizsardzības pieteikums, ko šī pati ieinteresētā persona ir iesniegusi savām iestādēm, ir "turpmāks pieteikums" Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē.

45 Lai gan nolīgumā starp Savienību, Islandi un Norvēģiju būtībā ir paredzēts, ka Islandes Republika un Norvēģijas Karaliste īsteno konkrētus Dublinas III regulas noteikumus, un tā 1. panta 4. punktā ir noteikts, ka šajā nolūkā šī nolīguma pielikumā ietvertajās normās ietvertās atsauces uz "dalībvalstīm" tiek uzskatītas par tādām, kas ietver arī šīs divas trešās valstis, tomēr neviena Direktīvas 2011/95 vai Direktīvas 2013/32 norma nav ietverta šajā pielikumā.

46 Pieņemot – kā to norāda iesniedzējtiesa –, ka Norvēģijas patvēruma sistēmā patvēruma meklētāju aizsardzības līmenis ir līdzvērtīgs Direktīvā 2011/95 paredzētajam līmenim, šis apstāklis nav pamats, lai secinātu ko citu.

47 Papildus tam, ka no Direktīvas 2013/32 atbilstošo tiesību normu viennozīmīgā formulējuma izriet, ka pašreizējā Savienības tiesību stadijā 33. panta 2. punkta d) apakšpunkta piemērošanas nolūkā trešo valsti nevar pielīdzināt dalībvalstij, šāda pielīdzināšana nevar būt atkarīga no patvēruma meklētāju konkrētā aizsardzības līmeņa attiecīgajā trešā valstī novērtējuma, tādējādi riskējot ietekmēt tiesisko drošību.

48 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2013/32 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts, lasot to kopā ar tās 2. panta q) punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēta iespēja kā nepieņemamu noraidīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu šīs direktīvas 2. panta b) apakšpunkta izpratnē, ko šai dalībvalstij bija iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kura iesniegtu iepriekšēju pieteikumu par bēgļa statusa piešķiršanu trešā valstī, kas saskaņā ar nolīgumu starp Savienību, Islandi un Norvēģiju īsteno Dublinas III regulu, šī trešā valsts, savukārt, ir noraidījusi.

Par tiesāšanās izdevumiem

49 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai 33. panta 2. punkta d) apakšpunkts, lasot to kopā ar tās 2. panta q) punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā ir paredzēta iespēja kā nepieņemamu noraidīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu šīs direktīvas 2. panta b) apakšpunkta izpratnē, ko šai valstij bija iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kura iesniegtu iepriekšēju pieteikumu par bēgļa statusa piešķiršanu trešā valstī, kas īsteno Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, saskaņā ar nolīgumu starp Eiropas Kopienu un Islandes Republiku, un Norvēģijas Karalisti par kritērijiem un mehānismiem tās valsts noteikšanai, kas ir atbildīga par to patvēruma lūgumu izskatīšanu, kuri iesniegti kādā dalībvalstī, Islandē vai Norvēģijā, šī trešā valsts, savukārt, ir noraidījusi.

[Paraksti]